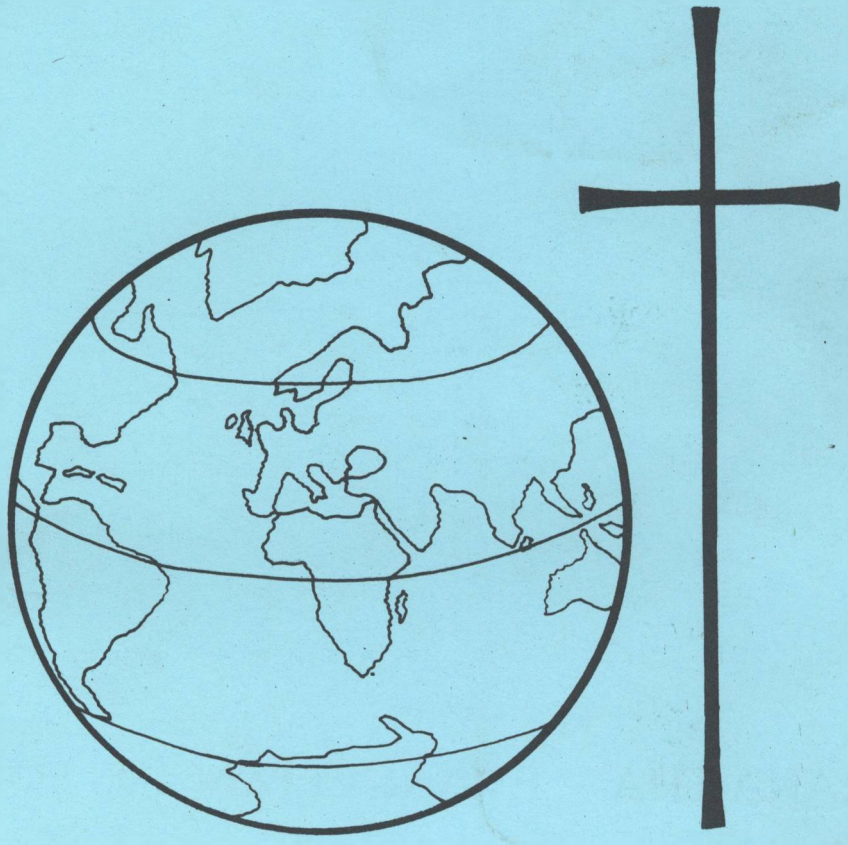
II. évfolyam 1990. 4. szám

MARANA THA

Jelenések 22,17

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

György Attila:

Anyánk, az Egyház

Nemcsak a költő élte át a szavak gyöngeségét, midőn azon töprengett, minek nevezze édes, szép, ifjú hitvesét. Így vagyunk mi is mindennel és mindenkivel, aki és ami különösen kedves nekünk. Ilyenkor a szó nemcsak kecses edénye az érzésnek és gondolatnak, hanem börtön és bilincs is egyben. A megnevezés problémájával kerül szembe a keresztény is, amikor például az Egyház lényegét próbálja a szavak finom ujjával megérinteni. Sokszor hallunk és beszélünk róla, ám ha átéltük a megismerés határain túláradó gazdagságát, egyre nehezebb lesz válaszolnunk erre a kérdésre: *Egyházam, minek nevezzelek?* Mikor aztán hosszú keresés végén elfárad szavakat kutató emlékezetünk, megállunk egy szónál és a megtalálás örömével kiáltjuk: *Anyánk az Egyház!*

Ez a szó, hogy anya, száz meg száz ajtót nyit meg szívünk otthonában. Hallatára életünk forrására emlékezünk, ránk ragyog egy drága arc, amely hosszú éveken át a szeretet, az öröm fényeit sugározta lelkünkre. Anyánk az Egyház és örülünk, hogy Isten rábízta életünket. Örülünk, hogy az ő keblén, az ő karjaiban tanultunk meg hinni, remélni és szeretni. Örülünk, hogy helyet kaptunk kitágult szívében, ahol Krisztussal és minden emberrel testvérként találkozhatunk. Ajkáról halljuk igéjét, tőle tanuljuk a lélek anyanyelvét: az imádságot. Ő nyújtja, az ő kezéből vesszük lelki életünk mindennapi kenyerét. Jól ismeri gyengeségeinket, betegségeinket, de mindezek orvosságát is. Fölfedez ruhánkon, méginkább lelkünkön minden foltot, pecsétet. Szólnia sem kell, mert tisztaságot sugárzó tekintete fölébreszti bennünk a bűnbánat új szívet teremtő érzéseit.

Sokszor túlzottnak tartjuk szigorúságát, kezei nem mindig tiszták, ruhája pedig ódivatú. Kifogásoljuk módszereinek maradiságát és nem értjük túlzott óvatosságát, visszahúzó magatartását mindaddig, amíg föl nem ismerjük föltétlen hűségét és ragaszkodását isteni Jegyeséhez: Jézusához. Egyházanyánk életében Ő az első helyezett, neki akar elsősorban tetszeni, gyermekeit a kemény igazság útján Hozzá akarja vezetni. Ezért kísér el mindenhová, ezért áll mellénk életünk minden helyzetében. Szenved, ha elutasítjuk, szenved, ha feledjük, szenved, ha semmibe vesszük intelmeit, ha kisiklunk ölelő karjaiból. *Csak egyet nem tud megtenni: hogy bármelyik gyermekét elfeledje. Tékozló gyermekeit is hazavárja, kapuját mindig nyitva tartja. A remény örökmécsese világol ablakában, hívó üzenetet küld a csillagtalan éjszakába. S amikor végre bekopogunk, és gyermekeinek vidám lármája, éneke, imája betölti otthonát, amikor magához ölel és csókjaival illet, arcánakráncai kisimulnak, az öröm rózsái kivirágoznak rajta, hogy hirdessék minden gyermekének: Ő a mi anyánk!*

A Szent Gellért Egyházi Kiadó legújabb kiadványa:

Anyánk, az Egyház

Megrendelhető:

Szent Gellért Könyvesbolt

6720. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Telefon: (62) 13–598.

Tűzlakók

Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék (Jel 22,17).

Melyik olcsóbb és könnyebb: úszni az árral, vagy árral szemben úszni? S melyik szebb és merészebb?

Jézus így szól: „A szűk kapun menjetek be! Tágas a kapu és széles az út, amely a romlásba visz – sokan bemennek rajta. Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet – kevesen vannak, akik megtalálják" (Mt 7,13-14).

A tágas kapu, a széles út: magátólértődés és pusztulás. A szűk kapu, a keskeny út: bátor kihívás – és élet!

A házasság előtti nemi élet magátólértődőnek számít. Aki bűnnek tartja, „prűd" és „elmaradott" a világ szemében. Merészség kell hozzá, hogy valaki vállalja: Isten gondolata szerint fiúknak és lányoknak egyaránt szűzen kell élniük a házasságig. Nem mintha a szexualitás valami rossz lenne, hanem mert a szexualitás mély értelme a totális odaadás és elfogadás. A nemi aktusban a test kimondja: „Feltétel nélkül a tied vagyok – feltétel nélkül elfogadlak". Ahol ez nem igaz, ott a nemi aktus maga válik hazuggá. Nem a szexualitás, hanem ez a hazugság szennyezi be a testet a paráznaság bűnében.

„Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, amit az ember elkövet, a testén kívül van, a parázna azonban tulajdon teste ellen vét" (1 Kor 6,18).

Ember vagy, szexuális lény. Isten saját képét formálta ki benned, nemiségedben is. Mint férfinak vagy nőnek megvan a hivatásod a házaséletben megélt mély és csodálatos szeretetre, vagy a szűzi életben megélt misztikus szerelemre. Mindkettő totális odaadás és elfogadás, más és más módon. Mindkettő tiszta és szent. Mindkettő karizma, a Szentlélek ajándéka. Ha már megtaláltad hivatásodat, hűségesnek kell maradnod benne. Ha még keresed, szűzi tisztaságban kell készülnöd rá. Mindenképpen ki kell törnöd az olcsó élvezetvágy fogságából.

Lehetséges ez a kitörés? A sajtó, a televízió, a kereskedelem elárasztpornográfiával. Iskolatársaid, kollégáid kigúnyolnak, ha a szex terén „elavult" nézeteket vallasz. Az alkalmak kínálkoznak, a vágyak öncélúan tombolnak, megrögzött szokásaid erősebbek akaratodnál. Ráadásul méhrajként zsonganak körül az érvek, amelyek az önmegtartóztatás ellen szólnak.

A Biblia szerint azonban az önmegtartóztatás a Szentlélek gyümölcse (Gal 5,23). Ezért nem kell megijedned sem a világ, sem saját vágyaid terrorjától. Ha hittel Uradnak vallod Jézust, ő legmakacsabb rossz szokásaidat is megtöri, és az isteni Lélek erejét önti beléd. Csak ne állj szóba ócska kifogásokkal, hanem fogadd el Isten gondolatait a katolikus egyház változatlan erkölcsi tanításában. Minden alkudozás ezen a téren engedmény a hazugság atyjának. Nem kell megvárnod, amíg egyéni lelkiismereted bűnt kiált, hanem lelkiismeretedet kell az Egyház hitéhez igazítanod. A paráznaság hazug voltát és a nyomában kifejlődő űrt kevesen érzik azonnal. Jobb ügyelni a figyelmeztető táblára, mint kipróbálni a szakadékot! De a szakadékból is van kiút Jézus halálán és föltámadásán át.

„Isten, a mi irgalmas Atyánk, aki Szent Fiának kereszthalála és feltámadása által kiengesztelte önmagával a világot és kiárasztotta a Szentlelket a bűnök bocsánatára..." – így kezdi imáját a pap, amikor bűneidből föloldoz. A föloldozás után *szabad vagy.* Élj szabadon, vagyis: élj a Szentlélekben. „Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság" (2 Kor 3,17).

„Ki lakhat közülünk együtt az emésztő tűzzel?" (Iz 33,14). Ki élhet Isten Lelkének pünkösdi tűzvészében? Te is, én is – nincs más választásunk! Vagy mocsárlakók leszünk, vagy tűzlakók. Vagy a szexuális felelőtlenség mocsarában élünk, vagy az isteni Lélek lángolásában. A mocsárba csak beleragadni lehet és ott fulladni. Egyedül a tűzlakó szabad.

A tűzlakó imádságban él. Egy boldog jelenlét tölti be, mindennap randevúja van a Végtelennel. Ismeri a szomjat, amely mélyebb az emberben a szexuális vágynál is: az istenszomjat. És tudja, hol találja az Élő Vizet, amely egyúttal tűz is.

A tűzlakó közösségbe tartozik, amelyet a Lélek tart össze. Egyedül senki sem tud ellenállni a világ nyomásának. Olyan közösségre van szükségünk, amely hitből fakadó értékrendet ápol, és a hitből fakadó döntésekre pozitív visszajelzést ad. Testvérekre van szükség, akik bátorítást adnak egymásnak a Lélek kalandjához.

A tűzlakó tanulékony. Van idősebb testvére, aki érettebb hitével, tapasztalataival, meglátásaival segíti. Maga is olvassa a Bibliát, a szentek életrajzát, a lelki élet mestereit, a tanító egyház dokumentumait. Keresi Isten terveit életében, és kész megvalósítani azokat.

A tűzlakó engedelmes. Élete képlékeny, a Lélek tüzében formálódó élet. Nem gondolja, hogy mindent jól csinál, hanem kész korrekciót elfogadni. Napi lelkiismeretvizsgálatban és legalább havi gyónásban korrekcióra tárja oda életét a Szentléleknek.

A tűzlakó őrzi a tüzet. Kerüli a bűnre vezető alkalmakat. Megválogatja, mit néz, mit olvas, milyen társaságba jár. Nem tér vissza korábban szokásos bűneinek

színhelyére. A különneműek együttjárását csak házassági előkészületként ismeri el, ott is óvatos.

A tűzlakó pünkösd lángviharában van otthon. Érzelmi feszültségeit, szeretetigényét nem fojtja el, de nem is keres olcsó kielégülést. Számkivetett és mégis otthont készít másoknak. Szolidáris az angyalokkal és a bűnösökkel. Isten családjába épül, Isten családját építi.

Mindez merőben szokatlan? Merőben szokatlan a tűzben lakni! De a mocsár csak megfojtani tud. A Lélek forradalma nélkül nem elégül ki az ember szomja.

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

A nemiség mélyen meghatározza egzisztenciánkat. Eljutni a Lélek szabadságára, ami a szexuális önkontrollban is megnyilvánul: feladat, amely megfontolást és imát igényel. A következő bibliai szövegek segítségedre lehetnek.

1. Isten szentségre hív

Szöveg: „Az az Isten akarata, hogy szentek legyetek. Kerüljétek a tisztátalanságot. Mindegyiktek szentül és tisztességesen őrizze testét, és ne szenvedélyes érzékiségben, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent" (1 Tessz 4,3-5).

Megfontolás: Bár sok fordítás „test" helyett „feleség"-gel adja vissza a Biblia eredeti „edény" szavát, az előbbi értelmezés a helyes. Mindenkinek szól a szentségre való meghívás, a szexualitás dimenziójában is. Neked is szól! Isten akarata az, hogy szent légy, és szexuális magatartásodban gyökeresen különbözz azoktól, akik nem ismerik az Istent.

Ima: Adj hálát a szentségre szóló meghívásért, és mondj rá igent teljes szívedből. Vállald mindazt, amit ez a nemi erkölcs vonatkozásában jelent. Kérd Jézust, hogy adjon erőt hozzá.

2. Tarts bűnbánatot!

Szöveg: „Közeledjetek az Istenhez, s majd ő is közeledik hozzátok. Mossátok tisztára kezeiteket, bűnösök, és tisztítsátok meg szíveteket, megosztott lelkűek. Ismerjétek el nyomorotokat, bánkódjatok és sírjatok. Nevetés helyett gyászoljatok, örömötök változzék szomorúsággá. Alázkodjatok meg az Úr előtt, és akkor megdicsőít benneteket" (Jak 4,8-10).

Megfontolás: Ha tétováztál a világ szelleme és Jézus Lelke között, itt az idő fölszámolnod megosztottságodat. Ha bukdácsoltál a szexuális önmegtartóztatás terén, itt az idő, hogy bűnbánatot tarts. A megtérésre hívó szó kemény, mert kemény a valóság, amit kifejez. Ne félj ettől a keménységtől, mert Isten boldogságát nyitja meg előtted!

Ima: Kérd a Szentlélek világosságát: és vizsgáld meg lelkiismeretedet. Tarts bűnbánatot, különösen a szexuális tisztaság ellen elkövetett bűneidért. Ha szükséges, készülj fel egy komoly gyónásra. Fogadd hálásan Isten újjáteremtő szeretetét, amely Jézus halálán és föltámadásán keresztül jut el hozzád.

3. Tested a Szentlélek temploma

Szöveg: „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Nagy volt a váltságdíjatok. Dicsőítsétek tehát meg Istent testetekben!" (1 Kor 6,19-20).

Megfontolás: A test méltóságát nem lehetne merészebben állítani. Nem test-tagadó a krisztushit, hanem Szentlélek-állító. Aki nem ízlelte a Lelket, ízetlennek véli a nemi tisztaságot, pedig abban a személyes Szeretet bontakozik ki: a Lélek maga.

Ima: Kérd bizalommal, hogy töltsön be a Szentlélek. Hittel kérd, és hittel adj hálát érte. Dicsőítsd az Urat szavaiddal, és ígérd meg neki, hogy megdicsőíted testedben is!

4. Boldog teljesség vár

Szöveg: „A világ fiai nősülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nősülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg sem halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak" (Lk 20, 34-36).

Megfontolás: Jézus föltámadásában részesülsz a földi élet során is, de ha Isten szeretetében halsz meg, teljesen az Úr föltámadásába kapcsolódsz. Ott a szeretet egyesülése új módon valósul meg, amihez képest a szent és tiszta házasélet is csak halvány előrejelzés. Nem lesz többé szexualitás, túllépsz a földi biológia szintjén, az isteni élet boldog teljessége vár. Itt a földön a szexuális tisztaság ezt a várakozást testesíti meg: hírt ad a halálon túli reményről.

Ima: Kérd az Urat, hogy adjon perspektívát, amelyből túl tudsz nézni a ma vágyain. Testi életedet és testi halálodat helyezd tudatosan a Jézustól hirdetett örök élet perspektívájába. Vállald az evangéliumi remény tanúságát szóval és tettel – erkölcsi felfogásoddal és magatartásoddal is. Kérd a Szentlélek erejét ahhoz, amit magadra vállaltál!

– KG

Jézus lerombolja az elválasztó falakat

Már egy jó ideje készülök erre a lelkigyakorlatra, de meg kell vallanom, hogy van bennem egy kis félelem. Mindig azt mondják, hogy ez egy jó jel a lelkigyakorlat előtt. Aggódom számos ok miatt. Az első az, hogy nem beszélek magyarul. A második, nem ismerlek jól titeket. Csak nagyon kevés emberrel találkoztam közületek. De azt is látom, hogy az országotok manapság mély változásokon megy keresztül. Kétségtelen, hogy a Szentlélek Jézus tanítványait valami különlegesen nagy dologra hívja Magyarországon. Egy mély elnyomásból a szabadságra vezető úton vagytok.

Kb. másfél hónappal ezelőtt a Szovjetunióban tartottam lelkigyakorlatot ortodox, pünkösdi és baptista egyházbelieknek. Azt mondták nekem: félünk, mert nem tudjuk, hogyan éljünk a szabadságunkkal. Amíg üldöztek bennünket, együtt voltunk. Most, hogy szabadok vagyunk, félő, hogy ez megosztottságot fog okozni.

A Szentlélek most – minden kétség nélkül – ajándékot akar adni nektek. Lehet, hogy a nagyobb bátorság ajándékát az üldözésben. Moszkvában az üldözés különféle formáiról beszélgettünk. A keménykezű üldözésről, ahol ütik az embereket és börtönökbe, pszichiátriai intézetekbe zárják őket. De van még egy típusa az üldözésnek: a szív üldözése. A szív megkötözése. Ez a fajta üldözés igen elterjedt a fejlett nyugaton. Léprecsalják az emberek szívét, különféle anyagiigéretekkel. Néha nehezebb egy bevándorlónak önálló életet élni Washingtonban, mint Moszkvában. Nehezebb nemet mondani a függetlenség, a pénz, a nyereség értékeire, és igent mondani Jézus értékeire, a közösség értékeire és azokra az értékekre, amelyek a szegények szívébe vannak rejtve.

Úgyhogy egy kicsit aggódom. A Szentlélek eszköze akarok lenni, hogy a Szentlélek megszólalhasson a szívetekben; és elmondhassam, hogy Ő mit akar tőletek. Én nem tudom, mit akar tőletek. Annyit tudok, hogy midnyájatokat szentté akar tenni. Szerető emberekké, hogy átadjuk életünket. De hogy ez hogyan történik, nem tudom.

A lelkigyakorlat nagyon fontos, de nem azért, amit itt elmondok. Ami sokkal fontosabb az az, hogy a Lélekre figyeljetek. Higgyétek el, hogy a Szentlélek temploma vagytok. Hogy ő vágyakozik bennetek élni és van mondanivalója számotokra. Ezért olyan fontos a mise és a lelkigyakorlat alatt a csend. Hogy meghalljuk a szavát Annak, aki a szívünkben él, aki mindannyiunkat egyenként hív. Hogy meghalljuk a szavát Annak, aki föltárja hivatásunkat.

Arra hívlak titeket ezen a héten, hogy legyetek odafigyelő emberek. Hallgassatok a Szentlélek suttogására, aki a szívetekben él.

A lelkigyakorlat az öröm ideje, de egyben a fájdalomé is. Az örömé, mert a találkozás ideje, a Jézussal való találkozásé; amikor halljuk, hogy nevünkön szólít: „Te vagy az én szeretett fiam, te vagy az én szeretett leányom". Mindig így hív minket: „Szeretlek. Ahogyan az Atya szeret engem, úg szeretlek én is téged." Nagyon egyszerű dolog ez, ráébredni arra, hogy szeretnek minket. „Ahogyan az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is titeket. Az én parancsom ez: szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket" (Jn 15, 9. 12). Úgy képzelem, annakidején Jézus nagyon lassan ejtette ki ezeket a szavakat tanítványainak. Valószínűleg mindegyikre külön ránézett: „Ahogyan az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is téged. És szeresd testvéred úgy, ahogyan én szeretlek." Jézus üzenete ilyen egyszerű. Két mondatot mond: Jézus szeret minket, és szeretetre hív a testvéreinkkel. Egyetemes testvériségre hív.

Szóval: a lelkigyakorlat az öröm ideje. Megélése annak a tapasztalanak, hogy szeretnek minket. De a lelkigyakorlat a fájdalom ideje is. Mert a szívünkben azt is megtapasztaljuk: kik is vagyunk valójában. Felfedezzük megtörtségünket, titkos fájdalmainkat. Fény derül a bennünk rejlő sötétségre. Fölfedezzük a bűnösségünket is, de rájövünk arra, hogy így, ahogy vagyunk, szeretnek minket. Fura módon azonban mégsem akarjuk igazán fölfedezni ezt a szeretettséget.

A közösségünkben igen sok munkatársam van. Az egyik kérdés, amit fel szoktam tenni nekik, amikor találkozom velük: imádkozol? És a Bárkában az emberek nagy része így válaszol: nincs elég ideje rá. Az igaz, hogy a Bárkában dolgozó emberek nagyon elfoglaltak a közösségükben. És valószínűleg én is ezt mondanám: nincs elég időnk. Az ilyen válaszokra azt szoktam mondani: „Valószínűleg a szabadságod alatt rengeteg időd volt az imára. Milyen volt a legutóbbi szabadságod? Ekkor kínos csönd következik. És ha őszinte az illető, bevallja: nem imádkoztam akkor sem túl sokat.

Tehát az imádság nem az idő kérdése. Az igazi ok az lehet: nem is akarunk imádkozni. Mit gondolsz, miért nem? És ha az emberek őszinték, ki is mondják: egy kicsit félek az imától. Félek, hogy ha túl közel kerülök Jézushoz, olyat fog kérni tőlem, amit én nem akarok teljesíteni. Inkább távoltartom Őt magamtól. És ez a beállítottság nagyon mélyen megvan mindannyiunkban. Akarjuk Jézust, és mégsem. Akarjuk, mert megtapasztaltuk a szeretetét, ami nagyon fontos

számunkra, de félünk is ettől a szeretettől. Mert szeretni azt jelenti: sebezhetővé válni. Szeretni annyit jelent: valamilyen módon függőségbe kerülni valakivel. Aki szeret, az elkötelezi magát. És egyikünk sem szeret függőségbe kerülni, sebezhetővé válni.

A szeretet nyereség, de veszteség is. Mert ha valakit igazán szeretünk, elveszítjük függetlenségünket. Márk evangéliumában Jézus ránéz a gazdag ifjúra és megszereti. Azt mondja: „Egy dolog hiányzik az életedből: add el mindenedet, árát oszd szét a szegények között, aztán jöjj és kövess engem." Nagy öröm Jézussal eggyé válni, de ugyanakkor veszteség is, mert Jézus arra kér, hogy adjak oda neki nagyon sok mindent. És nyilvánvaló, hogy ha arra kaptunk meghívást, hogy kövessük Jézust, hogy fény legyünk a sötétben, hogy Jézus igazi tanúi legyünk, hogy legyünk a békesség emberei a mai háborús világban, nyilvánvaló, hogy nagyon sok minden számára meg kell halnunk. Ha arra vagyunk hivatva, hogy éljünk a közösségben, meg kell halnunk a függetlenségünknek. Az a véleményem, ez az, ami a legjobban riasztja az embereket. Ezt leginkább a Bárka közösségében érzem, de gyanítom, hogy minden embert érint, aki Jézus követésére vállalkozik. Akarunk és mégsem akarunk közösségben élni. Akarjuk követni Jézust, és ugyanakkor mégsem akarjuk. Az embereket leginkább ez a kettősség fárasztja ki. Van egy mondás: „Edd is meg a tortád, de ugyanakkor maradjon is meg." És ezt megvalósítani nagyon kimerítő. Akarjuk Jézust követni és mégsem. Akarunk imádkozni és mégsem. Ezt nevezném a vágyak ütközésének. Akarjuk az Isten országát, de a föld országát is. Jézus így kiált föl egy örömteli pillanatában: „áldott légy Atyám, ég és föld ura, hogy elrejtetted ezt a bölcsek elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek."

A mi gondunk az, hogy bölcsek és kicsik akarunk lenni – egyszerre. Szent Pál nagy erővel írja a korintusiaknak: „Isten a világ esztelenjeinek nyilatkoztatta ezt ki, hogy megszégyenítse az okosokat. A gyöngéket választotta, hogy megszégyenítse az erőseket. A legalacsonyabbakhoz és a legmegvetettebbekhez jött."

Az ilyen szövegek megzavarnak minket. Mert valamilyen módon bölcsek, erősek akarunk lenni és elkerülni a megvetettséget. A lelkigyakorlaton alkalmunk nyílik arra, hogy fölfedezzük ezeket a vágyainkat. A lelkigyakorlat az igazság meghallgatása. Meghívás arra, hogy ne illúziókban éljünk, ne a látszatok világában. Mert Jézus követésének tettetése azt az illúziót kelti, hogy valóban követjük. Nagyon fájdalmas megtapasztalni ezeket az illúziókat és a képmutatásunkat. Abban a részben, ahol Jézus összehasonlítja a farizeust és a vámost, a farizeus a templomban legelől áll és így beszél: „Nézz rám, Istenem, milyen boldognak kell lenned, hogy ilyen teremtményed lehet, mint amilyen én vagyok! Megtartom a törvényt. Hetente kétszer böjtölök. Egy tizedrészt mindenből a szegényeknek adok. Az emberiség tökéletes példánya vagyok. Milyen dicsőség számodra Istenem, hogy ilyen csodálatos lény vagyok?"

És a templom hátuljában ott a vámos. A vámosokat gyűlölték és lenézték a zsidók. Árulóknak és az elnyomókkal együttműködőknek tartották őket. A rómaiak számára gyűjtötték az adót, és ugyanakkor sok pénzt visszatartottak saját maguknak. A zsidó társadalom kiközösítettjei voltak. Árulók és talpnyalók. Jézus azt mondja: ez a vámos a templom végében állt meg. Fel sem merte emelni tekintetét, csak így imádkozik: Uram irgalmazz, mert bűnös vagyok. És Jézus azt mondja róla, hogy ő távozott megigazultan. El tudjátok képzelni, hogyan hallgathatták a farizeusok ezt a történetet? Fel tudjátok mérni azt a dühöt a farizeusok bensejében a példabeszéd hallatán? Amikor Jézus az árulókat és kivetetteket előnyben részesíti velük szemben? Hatalmas harag dúlhatott a farizeusokban. Jézus nagyon kemény, amikor a képmutatásra mutat rá. Kemény dolog látni a különbséget a között amit teszünk, és amik vagyunk valójában. Fájdalmas és szégyenletes fölfedezni azt, hogy valójában csak színleljük azt, hogy követjük Jézust, de igazából nem így van.

Gyakran hívnak lelkigyakorlatot tartani, és mindannyiszor látom a nagy űrt a között amit mondok és ahogyan élek. Félelmetes dolog megtapasztalni ezt a különbséget. De tudom, hogy Jézus arra hív, hogy hirdessem, mit kíván tőlem és tőlünk. Bármilyen megalázó ez számomra, hogy olyat mondok, amit nem élek meg.

Szóval a lelkigyakorlat az öröm és fájdalom helye. Ez az, amiért néha nem akarunk figyelni a Szentlélekre. A Lélek mindig az igazságban való növekedésre buzdít. Hogy keressük az igazságot és elfogadjuk azt. Hogy elfogadjuk az önmagunkban rejlő igazságot. Hogy elfogadjuk az evanéglium üzenetének igazságát, hogy elfogadjuk a teremtésben megnyilvánuló igazságot. De az igazság nagyon sokat követel. Ezért aztán szívesebben élünk a hazugságokban és a látszatokban. Jézus azt mondja: az igazság szabaddá tesz. De ez a szabadulás fájdalmat is jelent. Szülési fájdalmat. Keresztül kell mennünk a vajúdás fájdalmán, hogy megszülethessünk a szabadságra. Valamilyen módon át kell hatolnunk azon a sötétségen, amely bennünk van, hogy egészen szabadok lehessünk a szeretetre. Hogy ne az befolyásoljon, amit az emberek mondanak rólunk, ne a félelem vezessen, – nem kell mondanom, hogy az esetek többségében ez az, ami motivál. Félünk a fájdalomtól, a kudarctól, a visszautasítástól, a magánytól, a szenvedés valamennyi formájától. Mindannyian olyanok vagyunk, hogy a szenvedés uralkodik rajtunk. Jézus pedig arra hív, hogy a szabadság vezessen minket. De az igazi szabadság Isten gyermekeinek a szabadsága. Az odaadás és szeretet szabadsága. A hitből áradó szabadságé.

Az utóbbi hónapokban sokat utaztam. Gyakran érzem úgy, hogy igen rossz testvér vagyok a közösség-

ben. Sokat beszélek és írok a közösségünkről, de nem vagyok biztos abban, hogy meg is élem, amit írok. Több időt töltök repülőgépen, mint a közösségben. De néha a gép a közösséghez közel száll le és akkor velük lehetek.

Az elmúlt évben rengeteget utaztam, mert a „Bárka" növekszik, a „Hit és Fény" közösség is szaporodik. A testvéreim hívnak, hogy osszam meg velük a tapasztalataimat. Ez nagy kitüntetés számomra.

Mikor megalapítottuk az első Bárka-házat 1964-ben Raffael és Philippe befogadásával, Jézus azt kérte tőlem, hogy haljak meg az utazásnak. Előtte 8 évet töltöttem a haditengerészetnél. Azért léptem be, mert nagyon szerettem utazni. És amikor elkezdtük a Bárkát, tudtam, hogy többé nem fogok utazni. A Raffaellel és Philippel való közösség visszafordíthatatlan cselekedet volt. Azzal járt, hogy meghaltam az utazás számára. És miután elkezdtem a Bárkát, nem utaztam többet. De tudjátok, hogy a „Hit és Fény, és a Bárka egyre elterjedtebbé válik, és ez azt követeli, hogy utazzam, és látogassam közösségünk tagjait.

A múlt héten Izraelben jártam, a nyugati partvidéken, a betániai közösségnél. Betánia volt az a hely, ahol Jézus szeretett megpihenni. Az a hely, ahol Mária és Márta, Lázár nővérei vendégül látták Jézust.

Manapság Betánia nem a nyugalom helye. Katonák vannak a háztetőkön és sok szomszédunk börtönben ül. A közösség tagjai tanúi voltak a hadsereg nem egy erőszakos és kegyetlen akciójának. Iszonyatos feszültség tapasztalható a városban.

A Hit és Fény igen elterjedt Libanonban. Kb. 10 nappal ezelőtt telefonon beszéltem az ottani vezetőkkel. Azt mondták, nemigen maradt ház épen Bejrútban. Olvastam egy levelet is, amit egy kislány írt egy földalatti menedékhelyről.

A világ a háborúk világa. Olyan világ, ahol falak választják el az embereket egymástól. Elég megemlíteni a falat Magyarország és Romáánia között. a világ a megosztottság világa lett. Borzasztóan nagy a félelem és az erőszak. Ezt igazolja az is, ami Kínában történt. Nemrég beszélgethettem egy emberrel, aki hosszú időn keresztül Kínában élt. Nagyon szereti a kínaiakat és teljesen összeomlott, amikor értesült az ott történtekről.

És nemcsak a gépfegyverekről van szó. Sokkal mélyebbre szeretnék mutatni. Az emberek arra kényszerülnek, hogy egymásra rontsanak. Kína az iszonyatos félelem földje lett. – A világ a háború világa. A fegyvereké, amelyeket időnként igénybe veszünk, és sokszor arra használunk, hogy megfélemlítsük a másikat.

A világ olyan, hogy iszonyúan nagy a különbség a szegények és a gazdagok között. Jézus erről tanít a gazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédben. Nagyon megható történet: Lázár, ez a nyomorult, megtört ember az utcán fekszik. Lábai sebekkel teli és örömmel jóllakna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal. És meghal. Ábrahám kebelére kerül. Meghal a gazdag is és a fájdalmak helyére kerül.

Manapság olyan szembetűnő a gazdagság és a szegénység közötti különbség. És ez így van minden egyes országban.

Nemrég Washingtonban jártam és azt mondták, hogy egyedül Washingtonban 18 ezer ember él az utcákon. Azoknak az embereknek nagy része csak este 6-tól reggel 6-ig húzhatja meg magát valahol, a többi időt az utcán töltik. Kb. 40%-a a 18 ezernek különböző intézetekből került ki. Pszichiátriai intézményekből vagy értelmi fogyatékosokkal foglalkozó intézetekből. A szegénység ott van minden városban. Mert tudjuk, hogy milyen nehéz adni. Tudjuk, milyen nehéz veszítenünk és megosztanunk bármit is. Minden vágyunk, hogy megőrizzük, amink van. Nem akarjuk az adás és elveszítés bizonytalanságát vállalni. Mindannyian az evangéliumi gazdag ember vagyunk. Félünk a szegénnyel osztozni. Megrémülünk a szegényekkel való közösségtől. A korlátok körülöttünk egyre magasodnak, ugyanígy a vagyonosok és vagyontalanok között. Egyes országokban ez különösen szembetűnő. Latin-Amerikában őrületes a különbség a szegények és gazdagok között. Calcuttában is megdöbbentő mértékű, de mindenütt az. A mi világunk a megosztottság és háborúság világa. A szegénységé és az elnyomásé. Kizárunk embereket a társadalomból, és nem kell mondanom, hogy a valamilyen módon fogyatékosok vannak kirekesztve. Elrakjuk őket különféle intézetekbe. Néhány intézmény talán barátságosnak és nyugodtnak tűnik, de a legtöbb valóságos börtön. Minden társadalom kizár embereket, mert leprások, mert cigányok, vagy otthontalanok, mert különböznek tőlünk. Mert idegenek. Bármi legyen is az ok, bennünk van az a hozzáállás, hogy kirekesszünk embereket. Hogy kilökve egyeseket elit-társadalmat alakítsunk ki, ahol mindig mi vagyunk Isten választott népe.

Egyik legfájdalmasabb dolog látni a siratófalat Jeruzsálemben. Abban a tudatban élnek, hogy Isten választottai. A mohamedánok elmennek a mecsetbe, és meg vannak győződve, hogy ők Allah választottai. És a keresztények is tudják, hogy ők Isten választottai. A keresztények között az ortodoxok úgy vélik, ők az igazi választottak. A katolikusok azt tartják ők Isten kiválasztottai. És a protestánsok ugyanezt tartják magukról. Mindannyian kiválasztottnak gondoljuk magunkat és elutasítjuk a másikat, hogy ő nem az. Kizárjuk őket, nem akarjuk, hogy a közelünkbe férkőzzenek. Elfeledkezünk arról, hogy ők is emberek. Elfeledkezünk arról, hogy ugyanabban az Istenben hiszünk. Ami közös a keresztényekben: a Krisztusban való hit.

A kizárás rettenetes emberi társadalmunkban. Falakat emelünk magunk köré mondván, hogy mi vagyunk a legjobbak. A világ a korlátok világa. És ami látható Magyarország és Románia között: azok a szögesdrótok jelzik a szívünkben levő korlátokat. Mind-

annyiunknak a szíve körül szögesdrót van, mert félünk. Egymástól. Istentől. A félelem irányítja tetteinket.

Pál írja az Ef 2-ben: Jézus azért jött, hogy lerombolja a falakat az emberek között. Így jelenik meg Jézus: eltörli a korlátokat, hogy két emberből egyet csináljon. Hogy két emberből egy test legyen. Jézus arra vágyik, hogy az egész emberiséget eggyé tegye. Olyan testté, ahol minden egyes ember szereti és tiszteli a másikat. Azért jött, hogy lerombolja a félelem falait. Azokat a falakat, melyeket fajtánk köré húzunk, de különösen azokat, amelyeket én építettem a szívem köré. A világ megosztottsága, a szegénység, a fegyverkezés mind bennünk van. Szívünk mélyéig megosztottak vagyunk. És Jézus vágya az, hogy egységet találjak magamban, családomban, a közösségemben, szomszédaimmal. Hogy az egység eszköze legyek ebben a megosztott világban.

A gonosz szellem (a sátán) megosztottságot keres. Ez az ő kezenyoma, a megosztottság, a szétválasztás, a falak építése emberek közé. Jézus törekvése, hogy egy testté tegye az embereket. Ez az egység nem egybeolvadást jelent, mert ez sokszor zavart okozhat. Ebben az egységben te te vagy és én én vagyok. Neked is van Istentől kapott ajándékod és nekem is. Mindannyian fontosak vagyunk, mert magunkban hordozzuk Isten világosságát, és mindannyiunknak van feladata Krisztus testében.

Jézus azért jött, hogy ledöntse a minket szétválasztó falakat. És mikor Ő mindannyiunkat nevén szólít, azt kéri, hogy jöjj, kövess engem, légy a barátom, mert Szentlelkemet akarom neked adni. Azt akarom, hogy a béke eszköze légy ebben a háborútól dúlt világban. Jézus mindannyiunkat arra hív, hogy keze, arca, szíve, szava legyünk, a béke és egység ügynökei. Meg akarja változtatni szívünket, hogy többé ne a félelem, hanem a szeretet emberei legyünk. Olyan emberekké kíván tenni, akik elfoglalják és betöltik helyüket a világban, ahelyett, hogy elmenekülnének a világból a félelem miatt. Így lehetünk a béke és egység eszköze a fegyverek világában. Mindannyian hordozzuk Isten ajándékát egymás és a világ számára.

Ez a küldetés mindig egy találkozással kezdődik, a Jézussal való találkozással. Ekkor halljuk meg, hogy Jézus a nevünkön szólít. Iz 37-ben Jahve nevében szól a próféta: Ne féljetek. Megváltottalak, megvásároltalak titeket és neveteken szólítottalak. Enyémek vagytok.

Lelkigyakorlatra jönni tehát azt jelenti: meghallani, hogy Jézus nevünkön, titkos nevünkön szólít minket. És mindegyikünk titkos neve: Szerelmem. Akit egyedülálló módon szeretlek. Ez mindegyikünk titka; Isten szeret minket. Oz 5-ben így szól a próféta Isten nevében: „Ezért elviszlek a pusztába és gyöngéden szólok hozzád." Egyetlen vágyam és reményem, hogy Jézus elhívjon minket ebbe a sivatagba, hogy gyöngéden tanítson, hogy lényetek legmélyén megszólítson benneteket: szerelmem. És, hogy meghalljátok a neveteket, és képesek legyetek ezt mondani: itt vagyok Uram.

De hogy Jézust meghalljuk, csendben kell maradnunk. Meg kell kockázatni a csendet. Ilyenkor nagyon sok minden előjön. Eljuthatunk a bennünk levő haraghoz és kétségbeeséshez. De a magány, harag, kétségbeesés és félelem alatt ott van Isten kis gyermeke és arra vár, hogy szeresd őt. Ezért most erre a csöndre kérlek benneteket, hogy meghalljátok, amint Jézus gyöngéden szól hozzátok titkos neveteken szólítva titeket: – Szerelmem.

Jean Vanier
Kecskeméti lelkigyakorlatából

(folytatás a következő számban)

* * *

„Bensejükbe adom törvényemet és a szívükbe írom" (Jer 31,33).

Add Uram... add mélyen bőröm alá törvényeket.
Add izmaimba, szerveimbe, hogy azok is Neked engedelmeskedjenek.
Add a vérkeringésembe Uram, hogy agyamba jutva Neked tetsző parancsokat adjon. Írd a szívembe Uram, hogy az is akaratod szerint dobogjon.
Tedd olyan fontossá számomra, mint a levegőt. Légszomj gyötörjön, ha nem gondolok Rád! Te frissíts, te adj nekem erőt. Írd a szívembe Uram, hogy mihez tartsam magam. Kitörölhetetlenül, hisz a tiéd Istenem, Neked adtam.
Írd úgy telis-tele, hogy szabad hely ne is maradjon. A Te szent akaratod szerint szeressen. Neked szolgáljon, Benned, Istenem, nyugalmat találjon. Amen.

(Orenstein Mária)

Imádság a 2000. évre

(Az alábbi imát Európa legrégebbi plébániáján, a milánói Szt. Eustorgio plébánián mindennap imádkozzák.)

Ó Jézus, nyájadnak egyetlen pásztora, Te aki valamennyiünket meghívtál, hogy emberhalászok legyünk, a 2000. év küszöbén tedd bennünk tudatossá a ránkbízott feladatot.

Tárd ki látóhatárunkat az egész világ felé, tégy bennünket figyelmessé testvéreink néma könyörgésére, akik a sötétben keresnek Téged, kérve az igazság fényét és a szeretet melegét. Értünk, mindnyájunkért kiontott drága véredért engedd, hogy hívásodnak eleget tudjunk tenni és az új évezredre átadhassuk Neked az egész újraevangélizált világot.

Ezt kérjük Tőled, mindnyájunk közös Édesanyja Mária közbenjárása által, akire rábízzuk imádságunkat. Amen.

Imarendem

Lelkivezetőm kérésére írom le.
Vigyázat. Ami nálam igaz, nem biztos, hogy nálad is az.

48 éves vagyok, festő. Az első kamaszkori bűnökkel megkaptam a heti áldozást. 6 éve tértem meg igazán, egy mondatra: „Dicsőítsd az Urat napi 20 percet." Megértettem, hogy az Úr dolga még az enyémnél is fontosabb. És megtaláltam az egyedüli kopásálló célt. De honnét vegyek időt imára?!

Az Úr kitolt velem. Első időkben fölébresztett fél hatkor, frissen, ami előtte soha. (Ma: vekker.) Észbekapva leszaladtam a hatos misére, s utána ottmaradtam a csöndes üres templomban hétig. Ma – tanácsra – csak másodnaponként. Közbülső napokon íróasztalomnál, ugyancsak hattól hétig: (Akkor még alszik a család.)

Tehát így:

1. Ellegelészem egy kicsit egy-egy festmény részletein, az album mindig nyitva az asztalomon.

2. Aztán ülök, mint egy levelibéka, és igyekszem figyelni, de nem megy.

(Megkérdeztem. „Ne légy nyugtalan emiatt. Majd.")

Fejem tele munkatervekkel és fölkérődzött bánatokkal. Akkor sorra mindegyiket megmutatom Neki.

3. Lelkiismeretvizsgálat, nem gyakran. A bánat kegyelmét nem kaptam meg. Elnéző vagyok magammal. Avval áltatom magam, hogy én *igazán* soha nem akarok vétkezni.

4. A megteremtett békében már lehet hálát adni. És csoda, de a bajért, rosszért is lehet, az is Hozzá vezet. (Carothers: „A magasztalásban rejlő erő" könyve.) Mindent megköszönök, a Berlini Falat ügyét, hogy melegvíz folyik a csapból, hogy fáj a könyököm. Hogy lányom ma 200-adszor hagyta égve a villanyt a fürdőszobában.

A dicsőítőima számomra magasabbrendű. Ott nem rólam van szó. Csak erre szűk a szókincsünk. Bár az 50. zsoltár: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem."

A nyelvima besegít.

5. Egy zsoltár, saját sorrendem szerint.

Ami tetszik, jól aláhuzigálom, útjelzőnek későbbi olvasáshoz.

6. Kötött ima: a legkedvesebbeket bemásoltam a Bibliám végébe. Az egyikben vagy harminc felkiáltójel van (reggeli feketekávé helyett).

„Te megerősítesz engem!"

„Nem csüggedek, mert Te vagy az én Istenem!"

„Bátran vallom, hogy a mai nap egy jó nap!"

Egy másikat csodálatos szürrealizmusa miatt szeretem: „Krisztus oldalából kifolyó víz, moss tisztára engem!" „Szent sebeidbe rejts el engem!"

7. Imaközösségünkben egy lánytól tanultam úgy belekapcsolódni az Egyház életébe, hogy az ember naponta a miseigét elolvassa. Így az Igeliturgia Naptárt a bibliámban hordom. Apropó, Biblia. Ami nekünk vagy hatvan éve nem sikerül, protestáns testvéreinknél mindig kapható a zsebbiblia. Amúgy is, a Károli fordítás gyönyörű. Egy baj van vele, szerintem Károli bátya nem értett meg minden Pál mondatot. Így Újszövetségnek a Békés-Dallos fordítást használom. Az kiváló. Egybeköttettem a két könyvet, mindig a táskámban. Annyira szeretem, hogy már ideje lenne elveszíteni, vagy elajándékozni. Úton vagyunk, csak semmi teher!

8. Ajánlottak egy mindennapra szánt elmélkedéskönyvet: Chambers „Krisztus mindenek felett". Kapásból elutasítottam, micsoda pimaszság. Amit a nagy egyháztanítók nem mertek megtenni, ő mindennap helyet kér az életemben. Negyedik éve használom.

9. Közbenjáró ima. Nem mindannap, bár kéne. Papok, ismerősök, Hitlerek. A betegek ügye: lehet, hogy tévedés, de én nemigen kérek gyógyulást, mert nem tudom az Úr terveit. Tulajdonképpen lehetőleg semmit nem kérek (csak hitet és szeretetet). Inkább csak hálákat adok, és dicsőítem Isten működését pártfogoltam életében.

Húgom szerzetes Salsburgban. Megdöbbenve látott egy Hruscsov portrét egy plébánián. Hogyne, mondta a pap, 17 évig imádkoztam megtéréséért, így jó ismerősöm. (Hruscsov megtért halála előtt.)

10. Ha valami vallási olvasmány igen sürgős, beengedem az imaóra idejébe.

Hát ennyi. A számozásom nem jelent merev sorrendiséget.

Amit nem imádkozom

- Elmaradtak a rózsafűzérek. Inkább csak autóvezetés közben, ha vidékre megyek. Egy ideig még Medjugorjében faragott ágacskát hordtam a zsebemben, tíz rovátkával.
- Elmaradtak a képelmélkedések. Nincs fegyelmem hozzá.
- Húgom olykor furulyázik, József Attilát szaval az Úrnak a cellájában.

- Ami baj: csöndben lenni, figyelni az Úrra nem tudok. Elalszom. Valószínűleg az Úr fejcsóválva mosolyog rajtam.

Alkalmi imák

- Utcán, amikor tavasszal lekerül a lányokról a nagykabát: „Dicsőség neked Uram!"
- Hajnalonta, egy drinkbár előtt elhaladva: hogy itt igaz szerelmek és barátságok szülessenek
- Mikor villamoson kamaszok hangoskodása mögött sikolt a gyámoltalanságuk
- Ha mentőautót
- Ha részeget látok

itthon:

- amikor nagyon megy a munka
- amikor nagyon nem megy a munka
- ha megtalálom az asztal alá begurult anyacsavart
- szobabiciklizés monotóniájában megpróbáltam a keleti „Jézus-imát"

Kötött- vagy szabadima?

A szabadon fogalmazott imában biztosan én vagyok ott, de könnyen a felületes énem. Megzavart egy kőkemény mondat: „Egyesek ima helyett felolvasást tartanak az Úrnak!" Viszont egyházunk nem véletlen hangsúlyozza a zsolozsmát. Ma több kötött imát mondok.

Általánosságban

Szeretem az égi dolgokat a földiekhez kötni. Egy paptól kértem, fűzné bele prédikációjába ezt a két szót: marhapörkölt és ceruzahegyező. Nem szeretem a gondolatismétlést (locsogást) és az udvariassági hazugságot – imában sem. Ellentmondok azonnal: a litániák gondolatismétlései például gyönyörűek.

Végül. Még a nyelvimától sem igen leszek „ihletett", vagy lelkes, ellentétben sokakkal. Az ima nekem nem öröm. Tisztességes esztergálás. Munka. Aminek értelme van.

Váli Dezső

ui. Uram, ma kivételesen fogadd el imának, amit itt most hajnalban – fél öt óta – írok. Már mást kellene csinálnom, és reggelizni is szeretnék. Köszönöm. Amen.

Lelkiismeret-vizsgálat az Evangélium szerint – felebaráti szeretet III.

„Legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek" (1 Kor 13,2)

Törekszem-e arra, hogy szeretetem egyre érettebb legyen? – elértem-e már az evangéliumi szeretet mértékét (1 Kor 13)? – Természetemmé vált-e már az adás, segítség-nyújtás? – Milyen formában segítek másokon jókedvűen, önzetlenül, rejtetten)? – Próbálok-e másokat is elvezetni a szeretethez, mint a boldogság forrásához? – Tudok-e adni, vagy segíteni ellenségeimnek, rosszakaróimnak, a nem-szimpatikus embereknek? – Vágyaim közé nem szűrődött-e be már a gazdagság-vágy? – Csak fölöslegemből vagy a szükségesből is tudok-e adni a rászorulóknak? – Az anyagiak mellett adok-e a lelkiekből is (tanácsadás, mások meghallgatása, megerősítése, vígasztalása, betegek látogatása stb.)? – Azt adom-e mindenkinek, amire a legnagyobb szüksége van? – Kérem-e ehhez a Szentlélek vezetését és világosságát? –

Kerülöm-e a kisebb hazugságokat is? – Bízhatnak-e az emberek szavaimban, ígéreteim megtartásában, becsületességemben? –

Figyelek-e mások bajára, problémáira, szenvedésére? – Észreveszem-e a bánkódók szomorúságát, a magányosok egyedüllétét, az örömüket megosztani akarókat? – Mi irányítja vásárlásaimat (egyszerűségdivat, takarékosság-nagyaravágyás)? – Törekszem-e a szolid (igénytelen) életszemléletre vagy mindenből a legjobbat, legkényelmesebbet, legélvezetesebbet akarom megszerezni? – Nem vagyok-e kicsinyes, irigy, féltékeny, versengő? – Gyakorlom-e a vendégszeretetet? – Tudok-e néha nagyvonalú lenni? – Segítek-e másoknak, hogy gondolkodásuk megújuljon (Róm 12,2)? – Jézust szolgálom-e az emberekben? – Átjáre az az igazság, hogy testem a Szentlélek temploma? – Ebben a hitben nézek-e másokra? – Tisztelem-e mások szabadságát? – Tisztelem-e mások egyéniségét? – Türelmesen meg tudom-e hallgatni gyermekeimet? – Tudok-e elismerő, bátorító szavakat mondani nekik? – Javítom-e hibáikat?

New Age – egy szintetikus vallás

Mindenütt hirdetik a modern tömegtájékoztató eszközök, a pszichodelikus (tudattágító) hanglemezek, ezoterikus könyvsarkok: egy új korszak, a Vízöntő korszaka köszöntött be. Napjaink címszavát *New Age-nek* hívják. Sokan ismerik már ezt a szót, mégis nagyon kevesen tudnak róla valamit igazán. Egyesek elátkozzák, mint a gonosz lélek okkult trükkjét, mások pedig egekig magasztalják, mint az önmegváltás utolsó és egyetlen lehetőségét.

Annyi bizonyos, hogy a *New Age* megfontolásra szólít fel bennünket. Nekünk keresztényeknek milyen mulasztásunk van abban, hogy a világban lévő nyugtalanság és a vágy az új értékek szerinti biztonság és a kozmikus védettség után – mely kereszténvi is lehet – új pogány módszerekkel törekszik célja felé?

Miért nem elegendő a keresztény egyház kínálata? Azt kell mondanunk, hogy Isten szeretete nem ragadta meg a modern ember szívét, ennélfogva túl könnyen csábítható el pót(ál)-kínálatokkal. A fő dolog, hogy valamit tenni kell, mert a fordulópont elérkezett.

Mi a New Age?

A „Vízöntő" asztrológiai időszaka (mely az eddigi – Jézus óta fennálló – „Hal" időszakát váltja fel), amely 2100 évig tart. A világra „vizet önt" egy új szellemiség szimbólumaként. A „Hair" musical-ban jelentették be az új korszak eljövetelét a Vízöntőhöz írt himnuszban; kezdetét 1962 február 5-re tették.

A *New Age* egy keverék vallás, amelyben buddhista, hinduista, gnosztikus, okkult, ezoterikus-asztrológiai és keresztény gondolatok keverednek. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy ez egy művallás, egy mű istenséggel. A *New Age* részét képezi a parapszichológia, az asztrológia, a reinkarnáció, a boszorkányhit, mágikus okkult gyakorlatok, zen-buddhizmus vagy bármilyen fajta pszichotechnika.

Mit akar a New Age?

Az eljövendő világtanító, Maitreya kiáltványában ez áll: „Állítsátok vissza a földön a fény, a szeretet és az erő tervét". (Maitreya éppúgy hívható Krisztusnak, Buddhának, Mhadinak vagy akárhogyan.) Ehhez a tervhez tartozik: a világszerte történő leszerelés, a hitelkártya-rendszer, az élelmiszer elosztó világközpont és az egységes világvallás. Ennek megvalósulásához át kell alakítani az emberek tudatát, („transzformáció") az egész bolygó Lucifernek való felajánlása által, valamint ehhez tartozó transz állapotban végzett meditációk, okkult, mágikus gyakorlatok (Tantra Joga) és ezoterikus gyakorlatok (I Ging, Tarot...) által. Az ilyen módon megvilágosodott ember minden problémáját meg tudja oldani, saját magát meg tudja váltani.

Marylin Ferguson – a *New Age* gondolat „szülőanyja" és „A csendes összeesküvés" c. könyv szerzője – mindig hangsúlyozza a transzformáció szükségességét, mely egy lényeges változást idéz elő. Ez a folyamat négy szakaszban valósul meg:

1. **Beszállás.** Adva van egy problémákkal küzdő és megoldást kereső ember. Megkezdi a foglalkozást a jógával, transzcendentális meditációval és a különböző jóslási eszközökkel, mint pl. az I Ging-gel.
2. **A kutatás.** Az illető most már komolyabban foglalkozik vele, irodalommal vagy tanfolyamokkal képezi magát.
3. **Az integráció.** Az egyén magába szívja az ismereteket, egyesíti őket, és észrevétlenül mély függőségbe és kritikálatlanságba kerül.
4. **Az összeesküvés.** Megkezdi mások térítését, abban a meggyőződésben, hogy minden igaz és jó, amit ő átélt és hirdet. (Ehhez hasonlót fedezhetünk fel az „*Aida*" reklámformában: figyelemfelkeltés, érdeklődés, vásárlási kényszer, cselekvés.)

Az ember különböző pszichotechnikákkal és mágikus gyakorlattal válthatja meg önmagát és egybeolvadhat a világmindenség szellemével. A *New Age* felfogása szerint, Jézus elérte ezt a kozmikus harmóniát; Jézus nem Isten volt, hanem csupán csak olyan ember, aki Istennel azonosult és ezáltal gyógyító energiákat szabadított fel. Az a cél tehát, hogy megtaláljuk magunkban Krisztust, hogy gyógyítsuk magunkat. Isten – Fridiof Capra szerint – a *New Age* „Atyja", „az egész kozmosz önszervező dinamikája" csupán.

A halált elutasítják; az emberre egy új születés vár. A reinkarnációs gondolat központi helyet foglal el a *New Age*-ben. A testi újjászületés hinduista, kozmikus körforgási elméletből származik: az előző élet vétkét a következő életben kell hordozni mindaddig, amíg a testi élet felemelkedéséig el nem jut (karma elv). Elutasítják Jézus Krisztus megváltásáról és Isten kegyelméről szóló keresztény tanítást. A halálfélelem legyőzésére olyan terápiákat ajánlanak, amelyek előidézik a „transzperszonális újjászületési élményeket" (pl. Rebirthings, regressziós hipnózisok). Elisabeth Kübler Ross a legismertebb védelmezője ennek az elgondolásnak.

A *New Age* mozgalom jellemző jelszava: „holisztikus" (egységes). Az emberi test-lélek-szellem egységét értik alatta, valamint az ember egységét a teljes

kozmosszal. Önmagában véve ez az egység-gondolat nem rossz; mégis mindent egyetlen alapszerkezetre redukál (monizmus). Ezen felül a személytelen isteni elvet látja mindenben (panteizmus). Így minden egységes, így az orvostudomány, amely az alternatív gyógyulási folyamat szolgálatában áll, mint pl. az akupunktúra, homöopáthia, írisz-diagnosztika, légzéstechnikák, sejtmegújító terápiák. Ezeket az eljárásokat nem kell feltétlenül elutasítani, mivel ezek új utat nyithatnak a teremtő Isten felé. Pál apostol szavai érvényesek itt: „Vizsgáljatok meg mindent és a jót tartsátok meg!" (1 Tessz 5,21).

A történeti háttér

A *New Age* gondolatai a teozófiai társaságra vezethetők vissza, amelyet Helena Petrovna alapított 1875-ben. Ennek a teozófiának az alaptanítása, hogy minden vallás közös igazságokat tartalmaz. Helena Petrovna Blavatsky így minden különbséget áthidal és a nyugati gondolatokat a keletiekkel, a keresztényieket az okkulttal, a modern ismereteket a hagyományos vallásos szokásokkal kapcsolja össze. Ő maga beismerte, hogy őt egy szellemi lény, egy Mahatma nevű, úgynevezett mester vezette.

Miután a 13 éves Krihnamurti nem akarta követni Blavatsky-t, helyére lép Alice Ann Bailey (az egykori keresztény tanítónő és az episzkopális egyház lelkészének volt felesége). Őt tekinthetjük a *New Age* tulajdonképpeni megalapítójának. A kereszténység elleni mély gyűlölettől átitatva és a keleti misztika iránti lelkesedéstől fűtve, titkos iskolát szervez. „Az új világ szolgálóinak csoportját", Wordl Goodwill, a Lucifer-Publishing-Company-t (most Lucis Trust) és más csoportokat.

Most végre magyarázzuk meg az ezoterika fogalmát, ami kulcsszerepet játszik a *New Age*-ben. A szó értelme: „Titkos, belső, elrejtett" és az emberi pszichében rejlő erőket értik alatta, melyek transz által bizonyos pszichotechnikákkal, drogok és rebirthing (újjászületési) módszerek segítségével felszabadíthatók, hogy tudatosabban és célratörőbben lehessen elérni az evolúciót.

Aki ezeken keresztülment, „beavatott"-nak hívják. Ezekhez a „beavatottak"-hoz tartoznak a rózsalovagok (titkos tudománnyal rendelkező testvériség), a szabadkőművesek, a teozófák és korlátozottan az antropozófusok, a Bhagwan, a Gaby Wittek féle hazavezető mű, Brahma Kumaris szekták és a *New Age* hívei is.

New Age és a kereszténység

Bizonyára világossá vált már az eddigiekből, hogy a *New Age* nem egyeztethető össze a keresztény tanításokkal. Számos keresztény fogalom felhasználása (a *New Age* „kreatív használatnak" nevezi ezt) sok embert megzavar. Nagyon ajánlatos tehát a keresztény tanítás elővigyázatossága és pontos ismerete. A *New Age* a kereszténységet új tartalmakkal akarja megtölteni, pl. hogy Jézust pogány istenné alakítja át, a gonoszt „rossz helyen lévő jó"-nak definiálja és a mennyországot a lelki felismerések horizontjának tekinti.

Jelenleg még nem tűnik fel különösebben ennek a mozgalomnak a radikális karaktere. Constance Cumbey ezért beszél „szelíd félrevezetés"-ről, de számos lényegre törekvő kritikusnak az a véleménye, hogy el fog jönni a radikális és intoleráns kereszténységellenes munkamódszer, amely az egy Istent hívő vallások üldözéséhez vezet. Utóbbit fenntartással fogadom. Egy kérdés marad még: ha a *New Age* számos kínálata ilyen gyógymódot jelent, mennyire hordozóképes egy ilyen értelmi irányultság, amely csak a keresztény hiányjelenségek reakciójaként jöhetett létre. Az utóbbi években a különböző élményeket kínálók és hamis próféták ködösítése még hatalmas volt, de rövid életűek voltak. A 2000 éves kereszténységet eddig még nem múlták felül. Mégis elgondolkodtató tény, hogy az egyik legnagyobb katolikus kiadó, a Herder, egy egész sor *New Age* irodalmat ad ki, és a keresztény könyvesboltok növekvő mértékben kínálnak ezoterikus és okkult műveket, melyek részben „meditációs" és „spirituális" szakterülethez sorolhatók. A keresztény vallás felhígulása már eléggé előrehaladott állapotban van, némely esetben maguk a lelkészek bocsátják rendelkezésre termeiket a *New Age* hívek kurzusaihoz és előadásaihoz. Nyomatékosan gondolataimba idézem Pál apostol galatákhoz intézett leveléből az alábbit:

„Nincs más evangélium, legföljebb néhány ember akad, aki megzavar titeket és igyekszik elferdíteni Krisztus evangéliumát" (Gal 1,7).

Jogos kérdések

Mindig ott keletkezik új irracionalizmus, ahol a felvilágosítás (népnevelés) és az eddigi vallásos megjelenési formák nem adtak (nem gyakoroltak) létmegvilágosító hatást. Az egyházak nem csillapították az egység és a jövőbeli biztonság; az énbiztonság és a kozmikus erők feletti rendelkezés vágyát, hanem inkább erőteljesen visszautasították. Részben jogos volt ez, mivel az ember végsősoron Isten kegyelmére szorul rá. Mégis a keresztény igehirdetésben számos elemi dimenziót figyelmen kívül hagytak; a mítosztalanítás, valamint visszanyúlás az Isten-ember kapcsolat életidegen és inkább dualista szemléletéhez egy újból feltörő keresést hoztak létre a „természet varázsa" és az „elvesztett földi paradicsom" után.

Nem minden elvetendő, amit a *New Age* kínál. Óvakodnunk kell attól, hogy félelemből vagy tudatlan-

ságból, vagy beszűkült bibliai értelmezésből kiöntsük a vízzel együtt a gyermeket is. Mégis sürgősen szükség van a megkülönböztetés adományára, hogy elválasszuk a búzát a konkolytól.

Továbbra is figyelmesnek kell maradnunk és az emberhez oda kell menni, ahol éppen van: harmónia utáni vágyához; önmagával, Istennel és a teremtéssel való egység-kereséséhez. A kereszténység valójában minden szükségest felkínál. Annak, aki elhiszi az önmegváltás ígéretét, hadd mondjam, hogy nagyon veszélyes övezetbe kerül, ahol többé már nem tud megszabadulni a megidézett szellemektől. Az ezoterikus, okkult terheltek és félelemmel teli tudatilag beszűkültek, az úgynevezett médiumista pszichopaták új betegségtünete már gyógyászati és orvosi rendelőkben ünnepli szomorú feltámadását.

Amíg mi keresztények nem vagyunk képesek arra, hogy a Jézus általi megváltásunkat vonzó és meggyőző módon éljük meg, (egészséges nyitottsággal a világra és aktív közreműködéssel az ember által okozott nyomor megakadályozására, imával és a Szentlélek bevonásával minden élethelyzetbe és döntés-szituációba), addig az új pogány, pszeudo-keresztény vallások úgy virágzanak fel, mint a búza között a konkoly. A *New Age* egy felszólítást jelent számunkra, hogy ismerjük fel a kereszténység fordulópontjának lehetőségét és szükségességét!

(Erneuerung 1988/I. 4.o.)

Jörg Müller

* * *

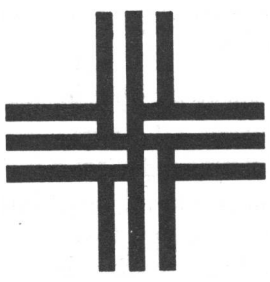
Vettétek-e már a Szentlelket?

Szent Pál azt kérdezi az ő efezusi híveitől: *„Vettétek-e már a Szentlelket, miután hittetek?"* S ugyanezt kérdezi természetesen tőlünk is. Ezzel a kérdéssel nyomósítja azt, hogy igen, kell belénk Lélek s nélküle meg nem lehetünk s megmondja ugyanott az okát is, hogy miért kell s miért nem lehetünk meg nélküle. Ez az ok az: *hiszen hívők vagytok.*

Mintha azt mondaná: Hívőt Szentlélek nélkül képzelni nem tudok; csak akiben Lélek van, az hisz igazán s viszont, akiben hit van, abban eo ipso Lélek is van. Hitünk ő reá éppúgy vonatkozik, mint ahogyan vonatkzik az Atyára és a Fiúra. Hitből való a meggyőződésünk, hogy Ő eljön s hogy Őt meg kell kapnunk. S mikor azt hisszük, nem a pünkösdi csodára, a szélzúgásra és az imbolygó tüzes nyelvekre gondolok csak, hanem arra, hogy *Krisztus mindnyájunknak megígérte Őt*, hogy már az Ó-szövetségben is biztat a prófétai szózat: „kiöntöm lelkemet minden testre". Én tehát hívő lévén, igényt tarthatok a Szentlélekre, készülök rá áhitatban, várom Őt, hogy kifakadjon lelkem tudatában s elárasszon és telítsen, új erős élettel. Hívő lévén, én Rá teszem a lelkemet, reményemet s epedve imádkozom, hogy jöjj, jöjj el Szentlélek Úristen. Én mindezt nagyon komolyan és nagyon természetesen veszem. Nekem az apostol szava, hogy vettétek-e már a Szentlelket, miután hittetek, oly természetes, mintha csak azt kérdezném: „látod-e a napvilágot, miután szemed van". Nekem az apostol szava oly valóság, mint a világosság, melyet látok, mint a levegő, melyet lélegzek, mint a kenyér, melyet eszem. Tudom, hogy hívő vagyok, s mert az vagyok, a Lelket vennem kell. S ha eddig nem vettem, akkor hát ezentúl *inkább ma, mint holnap* kell vennem s hogy vehessem, elhatározom, hogy minden akadályt, ami a Szentlélek útjában lehetne, *könyörtelenül* eltávolítok szívemből. Hitem erejétől s nagy vágyamtól könnyen válik le lelkemről mindaz, ami bűn, hiba és hűtlenség van rajta. Lelkem világossága lévén, úgy is jön majd belém, mint ahogy a világosság szokott jönni, mégpedig az a világosság, melyet nem én gyújtok, hanem mely az égből árad. Úgy jön Ő majd, mint ahogy világos lesz a szoba, mikor a beredőzött és bespalettázott ablakokat reggel kinyitjuk s tódul be a napsugár s örvendezővé lesz tőle a lelkünk s a harmatos rét lehelletétől kitágul a tüdőnk s a szívünk. Milyen más az, mikor sötétben gyertyát gyújtunk, vagy a villanyt felcsavarjuk, milyen más az! Ezt az eleven, elevenítő világosságot nem én csinálom; ezt nem én gondoltam ki, nem én találtam ki, ez nem gyertyafény, nem pislogó mécs, nem a gyarló emberi értelem fénye, nem betű és tudomány, hanem látás, érzés, készség, lelkesülés, ez az a tiszta fény, árnyak, homályok, sötétlő foltok nélkül. Ezt látni, azaz, hogy megtapasztalni kell.

Az ilyen ragyogó és sugárzó bensőségben a törvény formává és szépséggé s a megnyugvás örömmé válik; mi megtapasztaljuk a Szentlelket, *örvendező, békés tudatban* s e tudaton kívül nem kell más buzdítás a jóra s az áldozatkész szeretetre. Ez a Szentlélek elömlik egész lelkünkön s Benne megszeretjük testvéreinket, dolgozunk testi-lelki javunkon. E Lélekben elviseljük fáradalmainkat és megtapasztaljuk, hogy fáradalom és munka dacára nem fogy ki örömünk. Istenem, Krisztusom, hiszek s várok s kérlek, *küldd el ezt a páratlan éltető, megvilágosító, megvigasztaló Lelket, a te Lelkedet!*

Prohászka Ottokár

A Disznófejű Agy-Úr

„Nézd meg, ki vagyok" (súgtam néki)
S meglékeltem a fejemet,
Agyamba nézett s nevetett.
(Ady: Harc a Nagyúrral)

Mikor láttam, hogy keresztények is olvassák az *Agykontrollt,* megvettem és elolvastam én is. (José *Silva* – Philip *Miele: Agykontroll Silva módszerével.* Dr. Domján László kiadása, Budapest 1990.)

Silva azt jelenti: erdő. Az erdőben könnyű eltévedni! Silva agykontrollja előbb nyájasan hívogató liget, később áttekinthetetlen bozót, végül bestiák lakta vadon.

Először meditációs technikára oktat. Ez számos vallási gyakorlattal közös, és önmagában nem idegen a kereszténységtől sem. De már itt fölmerül a kérdés: kinek a kontrollja alá kerül a mély szinten megnyitott emberi elme? A keresztény meditációban először Isten jelenlétébe helyezkedünk. Silva is felismeri egy Magasabb Intelligencia szerepét, aki azonban nem azonos Istennel. Ilyen intelligenciák a krisztusi hit szerint is léteznek. Az a gond, hogy *kétféle* van belőlük. „Ne higyjetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e?" (1 Jn 4,1).

Megtanít továbbá Silva a képzelet kreatív befolyásának használatára. Ebben sok közös van a karizmatikus jelenségekkel: ismeret, előrejelzés, gyógyítás. Figyelmeztetés ez, hogy tudatosítsuk: a Szentlélek adományainak megvannak a *természetes alapjai,* nem szabad mindenben rendkívüli jelenséget keresni. Kérdésünk azonban kiéleződik: milyen cél érdekében, milyen metafizikai összefüggésben működnek itt ezek a képességek, melyeket a Teremtő az ember természetébe rejtett? Silva igyekszik megnyugtatni az olvasót. Szerinte „Alfa-szinten" nem lehet ártani. Együgyű kérdésem: vajon honnan tudja? Kipróbálta? *Megkísérelt ártani más embernek,* és nem sikerült? Ebben az esetben maga a kísérlet bűnös felelőtlenség volt. Ha pedig nem tett ilyen kísérletet, állítása légből kapott és megint csak felelőtlen. Keresztény tapasztalatunk szerint az emberi valóság annyira komplikált és mérgezett, hogy mindennel lehet ártani, még a rosszul alkalmazott imádsággal is. Az emberi lény alapvető jóságában mi is hiszünk, de ismerjük a Gonosz mélyreható uralmát is. Kinek áll érdekében, hogy elhitesse: a közönséges tudatszintnél egy emelettel mélyebben már minden tökéletes rendben van?

Silva ezek után arra bíztat, hogy vetítsük tudatunkat egy fal belsejébe, egy tömör fémtárgyba, egy élő fába, egy állatba, végül egy másik ember testébe. Ehhez hívjunk létre a teremtő képzelet segítségével egy laboratóriumot, amelyben különböző eszközök vannak a másik ember testi-lelki befolyásolására. Végül hívjunk elő két segítőt, egy férfit és egy nőt, akik belső laboratóriumunkban tanácsaikkal segítenek nekünk. „Mik ők? Nem tudjuk biztosan – talán csak a képzelet kitalációi, talán egy belső hang megtestülései, talán ennél is többek" (68. o.).

Ha ezek az idegen személyek csak a tudattalan képi megjelenítései, akkor is veszélyes felidézni őket, mert bennük ellenőrzés nélkül szolgáltatja ki magát az ember saját ösztöntendenciáinak. „Kezet fogtak, kedvességeket mondtak egymásnak, majd a homokra zuhantak, és hánykolódni, vergődni, hörögni és visítozni kezdtek" – írja egy kísérletező (u.o.). Elszabadult ösztönálmok? És ha „ennél is többek"? Ki az a Disznófejű Agy-Úr, aki a kalandvágyában manipuláló agy hívására ezekkel a sokat tudó, de minden méltóságot nélkülöző figurákkkal válaszol? Nem kell hozzá nagy lelemény, hogy kijelentsük: ezek nem Isten angyalai. És mi jogosítja fel az agykontrollost, hogy tetszése szerint próbáljon behatolni mások belső világába? Ha más házába engedély nélkül belopózom, magánlaksértést követek el. Sétálgathatok-e más ember *testében* illetéktelenül, az ő beleegyezése nélkül? Nem elviselhetetlen merénylet ez a másik személy sérthetetlensége ellen?

Kifogásaim lényege nem az, hogy az agykontrollt csalásnak tartom, vagy kétségbevonom a közölt tények valódiságát. Álláspomtom inkább Chesterton hősének, Brown atyának szavaival fogalmazható meg: „Ha csalás az egész, nem nagyon bánom. Nem lehet sokkal nagyobb csalás, mint a legtöbb vásári csecsebecse, és van benne bizonyos tréfás ugratás is. De ha vallás, ha lelki igazságokat tár fel – nos, akkor hamis, akár a pokol, és a közelébe se mennék a világ minden kincséért ... Nem sokat ártana, ha valaki német kémnek álcázná magát, és megjátszaná, hogy közölt a németekkel mindenféle kitalált dolgot. De ha valaki *valódi* kapcsolatban áll a németekkel, az más! Ugyanígy, ha egy jövendőmondó *valódi* kapcsolatban áll ... igen, úgy gondolom, az ellenséggel áll kapcsolatban" (*The Red Moon of Meru*).

Még világosabban: „Ne foglalkozzatok jóslással és varázslással" (Lev 19,26). „Ne akadjon közted senki, aki ... jövendőmondással, varázslásra, csillagjóslára

vagy boszkányságra adja magát, aki bűbájosságot űz, szellemet vagy lelket kérdez" (MTörv 18,10-11). Az okkultizmusnak ez a tilalma világos érvényben van az újszövetségben is: Efezusban a hívővé lett pogányok nem ok nélkül égetik el mágikus könyveiket (ApCsel 19,18-19). Az Egyház mindig elutasította a démonok nyílt vagy burkolt segítségül hívását (DS 2824). Az agykontroll – merőben természetes lehetőségek feltárásán túl, amelyek megítélése a pszichológiára és pszichiátriára tartozik – félreérthetetlenül ismeretlen szellemi hatalmak felé fordul, és ezzel a burkolt démonizmus útján jár.

Hogy sok pozitív hatása van? Éppen ez a megtévesztő. „A sátán is a világosság angyalának tetteti magát" (2 Kor 11,14). Felfokozhatja szövetségesei szellemi erejét, nagy és megtévesztő jeleket vihet végbe (Jel 13,13-14). Pál Filippiben kiűz egy jós szellemet egy rabszolganőből, pedig az ezt kiabálja: „Ezek az emberek a fölséges Isten szolgái, s az üdvösség útját hirdetik nektek" (ApCsel 16,17). Ez nem hatja meg az apostolt! Ahol Istentől származó lélek működik, ott Isten bölcsességének, szentségének és erejének kell érezhetővé válnia.

Szeretem a szilvát, csak a kukacot nem. Felebarátomat, José Silvát is szeretem. De föl kellett hívnom a figyelmet az Ős Kukac jelenlétére életművében.

Dr. Kovács Gábor

* * *

Lelkiismeret-vizsgálat az Evangélium szerint – Kapcsolatom másokkal IV.

„Tegyetek jót haragosaitokkal és imádkozzatok Üldözőitekért és rágalmazóitokért" (Mt 5,44)

Igyekszem-e kioltani magamból a gyűlölet, hatalomvágy, visszaütés szellemét? – Hordozok-e magamban haragot, ellenszenvet, bosszút? – Mit teszek, ha megbántás ér (beszédszünet, dac, visszaütés, bántás, szúrós megjegyzések)? – Túlteszem-e magamat a megbántásokon vagy őrzöm-e a tüskét? – Tudok-e kezdeményezni kibékülést? – Tudok-e bocsánatot kérni és mindent elfelejtően megbocsátani? – Próbálok-e magamban mentséget keresni annak, aki rosszat tett velem? – Engedem-e, hogy feszültség maradjon bennem valaki iránt? – Próbálom-e feloldani bocsánatkéréssel, humorral, megbeszéléssel? – Próbálok-e segíteni az indulatosnak, hogy legyőzze haragját? (Figyelem-eltereléssel, tréfával, nagylelkűséggel) – Tudok-e mást és hogyan megfeddni (négyszemközti beszélgetés, ima stb.) ? – Mire használom a Jézustól kapott lelki erőmet (másokat jófelé vonzani vagy uralkodni fölöttük)? – Kerülöm-e akaratom mindenkori érvényesítését? – Milyen a hanghordozásom az emberekkel (cinikus, kritizáló, bántó, csípős stb.)? – Hogyan fogadom mások feddését? – Tartok-e önvizsgálatot? – Érvényesíteni akarom-e jogaimat mindenáron, ha sérelem ér? – Tudom-e szeretni ellenségeimet? – Türelmetlenségemmel nem sértettem-e meg másokat? – Hogyan tudok nemet mondani? (bántóan, szeretettel, nevelő hatással)? – Akarom-e (tudom-e) megérttetni szüleimmel, hogy felnőtt koromat elérve ne sajátítsanak ki maguknak felebarátaim rovására? – Elfogadom-e tőlük a jó irányítást? – Ha önző, birtokló a szeretetük, tudok-e szelíden, türelemmel küzdeni az életkoromat megillető jogokért? – Ha távol vannak írok-e levelet, látogatom-e őket rendszeresen? – Nem vagyok-e velük szemben keményszívű, követelődző? – Ha idősebbek, tudok-e elnéző, nagylelkű lenni hétköznapi hibáik miatt? – Hogyan viselkedem általában az idősekkel? – Tudok-e apróságokkal örömet szerezni nekik? – Próbálom-e eloszlatni bennük a fölöslegesség tudatát, a magányosság érzését és a reménytelenséget? – Tudok-e tapintatos lenni velük szemben? – Hálás vagyok-e szüleimnek és tisztelettel beszélek-e velük?

Úgy teremtettél, hogy szomjazzalak!

Uram,
te vagy az én életmintám.
Szavaidban hallom a lelkedet
és egészen közel vagy bennünk nekem.
Nagy meghittségben,
nagy egységben tartanak veled,
mert az egységnek forrása nem a tér és az idő,
hanem a lélekközelség.
Uram, úgy teremtettél, hogy kellesz nekem,
te pedig bennem lakni vágyol.
Úgy teremtettél, hogy szomjazzalak téged,
te pedig szomjazol engem.
Úgy teremtettél, hogy keresve keressem a te tüzedet,
te pedig meggyújtasz engem.
Úgy teremtettél, hogy éhezzelek téged,
te pedig magadat adod nekem mennyei ételül,
örökkévaló sympozionjául
lelkem szeretetre, tökéletességre,
elmúlhatatlan szépségre való vágyódásának.
És lelkem beléd horgonyoz kitéphetetlenül
és örvendezve tudja, hogy a tiéd s te kellesz néki.
Jézusom, Megváltóm, te lelkemnek lelke,
te Uram és Istenem,
te aki közénk jöttél,
aki hozzánk hasonlóvá lettél,
ki emberi nyelvünkön szóltál...
Hallgatom, lesem e szókat,
az enyémek, nekem szóltak, engem mintáznak,
bennem virágzanak...

(Prohászka: Élő vizek forrása)

Kiengesztelődés

A keresztény ember feladata, hogy azt tegye, amit Jézus tett. Jézus azért adja életét, hogy mi kiengesztelődjünk az Atyával.

Máté evangéliuma 9. fejezetének első felében egy béna ember meggyógyításáról olvashatunk. Arról az emberről van szó, akit Lukács evangélista szerint barátai egy ház tetején keresztül engedtek le Jézushoz, mert egyébként nem fértek volna hozzá a nagy tömeg miatt. Ennek a történetnek kapcsán felmerül egy-egy gondolat, amiről okvetlenül beszélnünk kell.

„Ott egy hordágyon fekvő beteget hoztak eléje", „néhány férfi egy béna embert hozott hordágyon".

Itt nemcsak a béna ember hitével találkozunk, hanem azoknak a férfiaknak, annak a csoportnak a hitével is, amely odavitte. Azt lehet mondani, hogy mindenkinek megvan a hite először mielőtt meggyógyul. De itt most nem erről van szó, hanem társainak a hitéről. Valójában nekünk vezetőknek kell ilyen társakká válnunk, akikre az embereknek és Istennek szüksége van. Az első, amit Jézus tesz, hogy meggyógyítja a béna embernek az Istennel való kapcsolatát: „Bízzál fiam! Bocsánatot nyertek bűneid". Ezzel megvilágosítja azt is, hogy hatalma van arra, hogy bűnöket bocsásson meg. De tudván, hogy mit gondolnak magukban az írástudók, Jézus így szólt: „Ugyan mi könnyebb, ha azt mondom: bocsánatot nyertek bűneid – vagy ha azt: kelj fel és járj?" Tudomásotokra hozom, hogy nekem megvan a hatalmam minderre. Úgy is tett. S a bénát kiengesztelte saját testével is, mert a kiengesztelés annyit jelent, mint eggyé tenni. Jézus eggyé tette az embert Istennel. Mindezek után nem azt mondja neki, hogy maradj itt mellettem, mivel meggyógyítottalak és már az enyém vagy, hanem azt mondja neki „menj haza". S ez azt jelenti, hogy folytasd a kiengesztelődést az otthonodban. Jézus azt szeretné, hogy az otthoniakkal is újra eggyé legyen. A kiengesztelődés tehát több úton halad előre.

A 8. vers egy érdekes gondolatot tartalmaz. „Ennek láttára félelem fogta el a népet és magasztalni kezdték Istent, hogy embernek ekkora hatalmat adott." Nem azért dicsőítették tehát Istent, mert neki ilyen hatalma van, hanem mert az embernek. A Jeruzsálemi Biblia szerint „emberek"-ről van szó (tehát többesszám), s a kifejezés tulajdonképpen az Egyház szolgálatára vonatkozik, amelynek ekkora hatalma van. Ezt az Ősegyház jegyezte le Jézus halála és feltámadása után. Azért írta le, mert ez saját megtapasztalása volt a kiengesztelődésről. Az Ősegyház tisztában volt azzal, hogy eszköze lehet az embereknek Istennel, felebarátaikkal önmagukkal való kiengesztelődésnek. Sok országnak, mely hasonlóképpen gyors és nagy változásokon ment keresztül mint a ti országotok szüksége van arra, hogy meglásson benneteket a kiengesztelődés szolgálatának szerepében. Említenék két példát hasonló szolgálattal kapcsolatban.

Biztos hallottatok Barbara Shlemonról. Egyszer egy házat keresett Floridában, hogy társaival gyógyítással foglalkozhasson. Ajánlottak neki egy helyet, amelyet igen olcsón megvásárolhattak volna. Barbara és társai elmentek oda imádkozni, hogy meglássák Isten valóban itt akarja-e felépíteni az általuk tervezett házat. Miközben imádkoztak egy igen furcsa tapasztalatban volt részük.

Egyszer síró és kiáltozó hangokat hallottak maguk körül. Nem tudták honnan jönnek ezek a hangok hiszen nem láttak a közelben senkit. Végül az egyikük úgy gondolta, elmegy és elolvassa ennek a vidéknek a történetét. A város neve: Clear Water volt. Kiderült, hogy annak idején pont erre a vidékre hozták át Afrikából, a rabszolgává tett négereket, még a múlt században. A tér pedig, ahol álltak pont egy rabszolgapiac helye volt. Itt tartották a néger rabszolgálat, amíg aztán el nem adták őket. Barbara és társai megérezték azt a gonoszságot és nyomorúságot, ami akkor történt. Visszamentek hát erre a helyre imádkozni kérve az Istent, hogy gyógyítsa meg az országnak ezt a részét. Ezek után már nem hallották többé a kiáltozó és síró emberi hangokat.

A zsoltár jut eszembe, mely arról szól, hogy az Úr meghallgatja a szegények kiáltását.

Tehát megvan az a lehetőségünk, hogy meggyógyuljanak több éve tartó emberi kapcsolatok is.

Hasonló esemény történt Ausztráliában is. Amikor az angolok megérkeztek erre a földrészre, a benszülötteknek nem igen volt lehetőségük, hogy megvédjék magukat, s így a belső vidékekre kényszerültek visszavonulni. Az első angol telepesek közül sokan voltak fegyencek és száműzöttek. Emiatt aztán sok emberben van jelen akár tudat alatt is, hogy ilyen ősöktől származván, ők sem igazán teljes értékű emberek. Másfél évvel ezelőtt ezen a földrészen jártam egy karizmatikus kongresszus alkalmával. Számos órát töltöttünk imában azért, hogy Ausztrália népét meggyógyítsa az Isten. Az összejövetelen bennszülöttek is voltak s így közösen imádkozhattunk a benszülöttek és fehérek gyógyulásáért is. A mise végén az emberek sorban jöttek, hogy tanúságot tegyenek arról, mit tett velük az Isten. A legmegdöbbentőbb gyógyulás azonban nem fizikai volt, hanem a benszülöttek és a fehérek közötti kiengesztelődés.

Azok után, hogy milyen történelmi viharokon ment át a ti országotok legutóbbi történelmetek során, fel-

szabadulhatnak indulatok akár a nemzeten belül, akár más nemzet ellen. Nehéz probléma ez. Bennem még most is motoszkál a lelkiismeretfurdalás az amerikai repülőgépek miatt, amelyek Németországot bombázták a II. világháborúban. Hugom Japánban él. Megrendítő élménye volt Hiroshímában történő látogatása. Ő is imádkozott a nemzet gyógyulásáért.

Ki fog változást elérni, ha nem te, vagy én? Ma a világot körbefogja az erőszak hálózata, aminek mechanizmusa: „amit te velem teszel, azt én is megteszem veled". Ez történik a hétköznapokban az egyének között és az országok között. Csak egyetlen mód van rá, hogy ezt a kört megtörjük mégpedig, ha megbocsátunk egymásnak. Ez lehet az egyetlen felelet az erőszakra. Mi mindannyian elkövettünk bűnöket egymás ellen s mindannyian igyekeztünk igazolni magunkat, hogy miért tettük. De ameddig mi igazolgatjuk magunkat addig ez a kör folytatódik. Jézus nem azt várja, hogy igazoljuk magunkat, hanem azt mondja, az Atya megbocsát függetlenül attól, amit tettél. Persze mi nem szeretnénk megbocsátani mindaddig, amíg nem látjuk a másik ember változását „megbocsátok, ha megváltozol".

Jézus nem így tett a halála előtt: „Meghalok érted, amennyiben megváltozol." Szó nélkül meghalt érted, szeretetből. S ez az a hozzáállás, amit kért tőlünk társainkkal szemben. A kiengesztelődést véghez kell vinnünk egyénileg, hogy ezáltal megmutathassuk az utat a nemzetek közti kiengesztelődéshez. A ma esti misén azért imádkozzunk, hogy az összes nemzet gyógyulása megtörténhessen!

Ha mi nem a megoldás részei vagyunk, akkor a probléma részei vagyunk. Már így is elég baj van ezen a világon enélkül is. Nem akarunk ennek a problémának a részei lenni. Fel kell építsük az új Jeruzsálemet, azért vagyunk ma itt. Isten felemeli az ő népét, hogy az úton vezető legyen. Nem kíván tőlük egyebet, csak amit Jézus tett: „bocsásd meg nekik Atyám, mert nem tudják, mit cselekszenek". Tehát meg kell bocsátanom. Az illető talán megváltozik, talán nem. Természetesen gyakran zavar, ha nem történik meg benne a belátás és a változás, de ekkor eszembe jut Jézus szava: „Nem egyszer, nem kétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsátanunk".

Valójában a szeretetnek ez a foka már azt jelzi, hogy a megbocsátás által bennem történt meg az igazi változás. Ámen.

Ken Metz (ICCRO) atya beszéde Budapesten

Megújulás a Szentlélekben

Egyházképünk megújulásra vár. Az egyházban – mint közösségben – csak úgy tudunk örömmel, kitartóan és aktívan részt venni, ha ismerjük értékeit. Nagyon elszomorít, hogy amikor az egyházról van szó, sokan nem tudnak másról beszélni, csupán keresztes háborúkról és az inkvizícióról. Mintha elfeledkeznének arról, hogy az egész európai kultúra az egyházra épül. Mintha elfeledkeznének arról, hogy az oktatás, a szociális intézmények, a művészet, stb. egészen a huszadik század kezdetéig az egyházban és az egyház által bontakozott ki. De mindez századrangú kérdés ahhoz képest, amit az egyház évszázadokon keresztül az emberek lelki nevelésében, jóra való segítésében, üdvösségre való vezetésében kifejtett.

Az egyház Krisztus menyasszonya, akiért Krisztus életét áldozta. Ebből indul ki a helyes egyházkép. Az egyház a hegyre épült város – ahogy a próféták látták –, amely Krisztust hordozza és amely felé a népek megindulnak (Iz 2,2; Jel 21,2). Ezt a prófétai látomást ragyogtatja fel előttünk Cantalamessa atya.

Kívánom az olvasónak, hogy a könyv elolvasása után új kép alakuljon ki szívében az egyházról.

Katona István

P. Raniero Cantalamessa könyve a Marana Tha sorozat első kötete. A sorozatszerkesztő ajánlása után olvassuk el a szerző előszavát is:

Ebben a könyvben összegyűjtöttem azoknak a tanításoknak és elmélkedéseknek a sorozatát, amelyeket a „Lélekben való megújulás" egyházmegyei és országos összejöveteleinek alkalmával előadtam, kivéve az utolsó elmélkedést – Szent Ferenc és az egyház megújulása címűt, amit az olasz püspököknek tartottam a Poverello születésének 800. évfordulója alkalmából.

A „Lélekben való megújulás" kifejezése jelzi a katolikus egyházban 20 év óta elterjedt lelki mozgalmat, és kijelöli egyúttal az egész katolikus egyház és minden hívő kötelező útját az életszentség felé. „Isten – írja Szent Pál – megmentett minket... az újjászületés és megújulás fürdőjében, amelyben a Szentlélek működik, akit bőven árasztott ránk Üdvözítőnk, Jézus Krisztus által" (Tit 3,5k). Minden egyházi megújulás tehát, hogyha tükrözni akarja ezt az eredeti eseményt, nem lehet más, mint a Lélekben való újjászületés. Vagyis a Szentlélek működése által olyan újjászületés, amelyben a főszereplő a Szentlélek és nem az ember. Éppen ezért, ebben az értelemben a gondolatok, amelyeket itt összegyűjtöttem, nem egy bizonyos egyházi csoport számára íródtak, hanem mindazok számára, akik szükségét érzik annak, hogy szabadabban megnyíljanak belső életükben a Szentlélek hatalmas kiáradására, amely ma átjárja az egyházat.

P. Raniero Cantalamessa: Megújulás a Szentlélekben A kötet megvásárolható a Marana Tha szerkesztőségében vagy a Szent Gellért Könyvesboltban (6720. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.)

A templomokért: hálaadás és könyörgés

Litánia a templomok misztériumáról

A templom az imádság és imádás szent hajléka. **Köszönjük néked, Urunk!**
A templom a látható és láthatatlan világ találkozása. **Köszönjük...**
A templom megszentelt tér, melyben a föltámadás erői működnek.
A templom szent hely, a csend és a békesség hajléka.
Szent hely, melyben a megváltás gyógyító erői mindig jelen vannak.
Szent hely, melyből az irgalom csodálatos patakja árad.
Szent hely, ahol a bűnök rejtett sebei gyógyulnak.
Szent hely, az ünnepek boldog otthona.
Szent hely, ahol együtt örvendezünk testvéri szeretetben és békében.
A templom a mi igazi, lelki-szellemi otthonunk.
A templom: Jézus titokzatos jelenléti formáit mind magában foglalja.
A templom lelki újjászületésünk szent helye.
Szent hely, ahol a szentségek gyógyító erői szüntelen áradnak.
Szent hely, ahol az örök Élet Igéje megvilágosít bennünket.
Szent hely, ahol az Élet Kenyerének szépen terített asztala áll.
Szen hely, ahol Jézus jelen van életünk minden napján.
A templom a legszebb hely, ahol a művészetek vonzó szépsége ünnepel.
Szent hely, melyben az örvendező szív szárnyaló éneke fölhangzik.
Szent hely, ahol Jézus szüntelenül vár bennünket.
Szent hely, ahonnan a hit világossága kiárad.
A templom: a szeretet iskolája, ahol Jézus tanítását halljuk.
Szent hely, ahonnan a *Szeretet Lelke* otthonainkra sugárzik.
A templom: őseink hitének hűséges tanúja.
Szent hely, ahol a kegyelem láthatatlan trónusa elé járulunk.
A templom: áldás az egész falu életére.
Szent hely, ahol életünk legnagyobb értékei mind együtt vannak.
Szent hely, mely által a mi belső világunk élő templommá alakul.
Szent hely, mely bevezet az *Örök Templomba: Jézus* végtelen szeretetébe.
A templom: a mennyei Jeruzsálem földi képe-mása.
A templom: Isten háza és a mennyország kapuja: **Köszönjük néked, Urunk!**

„Imádunk téged, legszentebb Urunk, Jézus Krisztus,
itt és a világ minden templomában és áldunk téged,
mert szent kereszted által megváltottad a világot!"
(Assisi Szent Ferenc)

Kákonyi Asztrik O. F. M.

A Szent Gellért Könyvesbolt újdonságai

Hevenesi János S.J.: Akit keresztülszúrtak

A könyv a Jézus Szíve tiszteletet mutatja be, a modern teológia szemszögéből.
A Jezsuita Rend kiadása.

A Zsinat szerint „a Szentírás az egyházközi párbeszédben rendkívül jelentős eszköz a mindenható Isten kezében az egység elérésére". Jó lenne, ha minden krisztushívő egyképpen felismerné, mennyire megalapozza Isten írott igéje az Úr átszegezett szívének kultuszát: ha a Biblia útmutatása szerint együtt tekintenénk fel Arra, Akit keresztülszúrtak...

Kamarás István: Íme, az ember!

Ezt nem mindennapi kiadványt maga a szerző így mutatja be:

A könyv szerves következménye egy „embertan" elnevezésű tantárgynak, amely az Oktatáskutató Intézet kísérleteinek keretében próbáltatott ki. Az embertan régi rögeszmém, első körvonalai még a bakonyoszlopi olvasótáborban rajzolódott ki, s szükségessége felől a könyvtárosoknak és pedagógusoknak rendezett olvasótáborainkban bizonyosodtam meg. MIvel tanítványaimmal is átbeszélgettük a szemesztereket, ezt a könyvet csakis beszélgetésként tudom elképzelni... Minek örülne a szerző? Ha az Olvasó otthon érezné magát ebben a könyvben. Legjobban mégis annak, ha a kedves Olvasó szereplője lenne a könyvnek, ha – mint tizenharmadik beszélgetőtárs – bekapcsolódna a diskurzusba."

Otto Knoch: Isten lelkében imádkozni

„A könyv célját a negyedik nap gondolataiban fedeztem fel: 'Aki Jézus tanítványa akar lenni, és meg akarja tőle tanulni, hogyan éljen teljes életet, annak Jézus példáját kell követnie, és életét az imádságból kell megvalósítania.'

Meggyőződésem, hogy minden gyengeségünk, tehetetlenségünk oka az imádság elhanyagolásában rejlik. Az apostolokra ránehezedett a 'föld végső határáig' (ApCsel 1,8) szóló küldetés nagysága. Mégse törte össze őket ez a teher. A Szentlélek kiáradása után bátran elindultak, hogy „királyok és helytartók előtt, zsidók és pogányok, rabszolgák és szabadok előtt" tanúságot tegyenek Krisztusról. Ennek a bátorságnak a forrásait megtaláljuk az ApCsel 2.46-ban: 'minden nap állhatatosan megjelentek a templomban'.

Bárcsak fölismernénk azt a nagy lehetőséget, amit az Úr elrejtett az imában. Bárcsak megsejtenénk mi mindent tenne velünk és általunk az Úr, ha minden nap komoly időt szánnánk az imára. Bátorság, öröm, béke, szabadság – ami után annyira szomjazunk – és a világ átalakítása... ez mind valóra válhatna."

Katona István, a Marana Tha sorozat szerkesztője

A könyvek megrendelhetők:

Szent Gellért Könyvesbolt
6720. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598.

20,– Ft.

Tűzlakók
Jézus lerombolja az elválasztó falakat
Imádság a 2000. évre
Imarendem
Lelkiismeret-vizsgálat az Evangélium szerint
New Age – egy szintetikus vallás
Vettétek-e már a Szentlelket?
A Disznófejű Agy-Úr
Kiengesztelődés
Úgy teremtettél, hogy szomjazzalak!
A templomokért: hálaadás és könyörgés

MARANA THA – EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

A szerkesztőség címe: Katona István

Budapest, 1053. Károlyi M. u. 2.